

Gaztett volt a németek kitelepítése?

Válaszom a Magyar Nemzet 2015. január 15-i számának 2. oldalán megjelent cikkre

1946. január 19-én kezdődött a magyarországi „svábok” kitelepítése Németországba. A svábok nemcsak Svábországból érkeztek, ezért ez az elnevezésük összefoglaló a magyar gondolkozásban. A kitelepítés magyar kezdeményezés volt? Nem! Akkor még nem volt békeszerződésünk. A Szövetségesek potsdami konferenciája döntött a németek kelet-európai kitelepítéséről. Hazánk megszállt, szuverenitását elvesztett ország volt, Vorosilov szovjet marsall volt a Szövetséges Ellenőrző Bizottság magyarországi elnöke. Az akkori magyar kormány, Miklós Béla kormánya Moszkvából érkezett, nem képviselőválasztással került hatalomra, ezért nem szabad, független kormány volt, végre kellett hajtania, amit Vorosilov elrendelt. Természetesen Miklós Béla kormányát követte az 1945. november 4-i parlamenti választáson győzött Kiszgazdapárt Nagy Ferenc miniszterelnökkel. A megszállt ország miniszterelnökeként is köteles volt az Ellenőrző Bizottság utasításait végrehajtani. Magyarország a békeszerződésünket csak 1947. február 10-én írta alá Párizsban. Csak a békeszerződés ratifikálása után lehet diplomáciai értelemben önálló államról beszélni, akkor is, ha megszállt országgá váltunk.

Közrejátzott az is, hogy Csehszlovákia nevében Beneš elnökük a Szövetségesek előtt Párizsban a felvidéki magyarok teljes kitelepítését azzal indokolta, hogy 700 ezer felvidéki magyar számára lesz elég hely Magyarországon, mert a magyarországi 200 ezer szlovákot kicserélik, és az 500 ezer sváb kitelepítése után minden felvidéki magyarnak lesz elegendő, „emberséges” lakhelye Magyarországon.

A német kitelepítés végrehajtását Vorosilov marsall is erőltette, és amíg tehetette, végre is hajtatta a megszállt ország ideiglenes, majd törvényes kormányával. Nagy Ferenc kiszgazdapárti kormányának sikerült a felvidéki magyarok teljes kitelepítését megakadályoznia, de kénytelenek voltunk megengedni a szlovák-magyar lakosság cserét. A csehszlovák delegáció szabad kezet kapott az áttelepítés érdekében végzendő munkára. Mindössze 76 ezer szlovák és közöttük sok magyar csendőr vállalta az áttelepülést. Ezek a csendőreink a hazai büntetőeljárás elől így menekültek meg!... Az áttelepülő szlovákok értelmiségiek, iparosok, munkások voltak, de a magyarországi földbirtokos szlovákoknak eszébe se jutott az áttelepülés.

A csehek és szlovákok viszont jómódú magyar gazdákat jelöltek ki áttelepítésre. Ezzel igyekeztek a Magyarországról áttelepült szlovákokat nagy földvagyonhoz juttatni, s mindemellett a Csehszlovák Állam arra is ügyelt, hogy a magyar népi tömböt megbontsa. Tehát a lakosságcsere egyenlőtlen volt létszámban és az emberek vagyoni helyzetében is! 90 ezer felvidéki magyar gazdának nem jutott volna Magyarországon földbirtok, ha a magyar kormány nem hajtja végre a Szövetségesek döntését. Mindezen felül a Bácskából 1940-ben az odatelepített bukovinai székelyek a szerbek gyilkos akciói elől menekülő 20 ezer fős létszámát is el kellett helyezni az Anyaországban. Ezzel a magyar kormány gondja 100 ezer főnyire nőtt. Tehát így összesen 110 ezer főre nőtt az a létszám, ami a magyar kormánynak súlyos elhelyezési gondot okozott.

Ami a svábjainkat illeti: nem voltak „angyalok”! Nagyrészüket Hitler rajongó volt már az 1938-as évtől kezdődően (Ausztria bekebelezése után). A Volksbund is ezért alakulhatott meg olyan sikeresen. A Teleki-kormány kénytelen volt ezt a német politikai előrenyomulást eltűrni a békés területi revíziók – német-olasz döntés alapján – érdekében (I. Bécsi Döntés 1938., II. Bécsi Döntés 1940.). Ezek után Németország elkezdte Magyarországon az SS-be való önkéntes sorozást. Ezt is el kellett a fentiek miatt tűrjünk. A német megszállásig csak az önkéntes jelentkezés volt lehetséges hazánkban.

Jól emlékszem, amikor 1942 márciusában egy egész ezred létszámának megfelelő újonczott német fiatalember vonult el Sopronban Magyarország zászlaja mellett, ahol

véletlenül ott akartam az úttesten áthaladni, s így tanúja lettem, hogy a bevonuló soproni német újoncok közül sokan kiköptek az országzászló felé, s a parancsnokuk nem vezényel tisztelgést, se német, se magyar katonai előírások szerint. Ezek a fiúk két év múlva részt vettek 1944-ben hazánk megszállásában, mert magyarországi helyi ismereteiket Hitler hadserege jól tudta hasznosítani.

A Műegyetem soproni ifjúságának elnöksége az országzászló megköpdösése miatt tömegtüntetést rendelt el. Sopronban március 15-16-án két napon át 10-10 ezres tüntetés zajlott a Volksbund ellen. Minden utcát körbejárva, és nemzeti dalokat énekelve egyes csoportok még azt is meg merték tenni, hogy elénekelték a híres kuruc nótát: „Bécs várában sír a német, fáj a szíve a szegénynek, mert a Lajta partján napok óta, hetek óta áthallik a magyar nóta”! Természetesen a rendezők ezt a dalt leállították, nehogy provokáljuk a Német Birodalmat. A következő napon az egyetemi ifjúság teljes létszámban, egyenruhában a Volksbund Kossuth utcai székháza elé vonult, és fegyelmezetten állt és várt, amíg az elnökség az emeleten tárgyalt a Volksbund helyi vezetésével. Az elnökség szóvá tette az országzászló melletti köpködést, mire a Volksbund vezetője követelte a tanúk megnevezését. Nagy szerencsémre az elnökség nem adta ki nevemet, ezért úsztam meg a német megszálláskor, hogy a GESTAPO nem keresett, nem tartóztatott le, és így a várható kínzásokat és kivégzést megúsztam. A Gondviselés akarta, hogy így legyen...

A német megszállás (1944. március 19.) során nemcsak önként lehetett az SS-be jelentkezni, hanem a megszállók a magyar népszámlálási adatokat elővették, és minden katonának alkalmas férfit behívtak az SS-be abban az esetben, ha a népszámláláskor német nemzetiségűnek vallotta magát, de akkor is, ha a családi neve német eredetű volt. Édesapám is ezért kapta meg idősebb kora ellenére is az SS behívót, és otthonról azonnal eltűnt, illegálisba vonult, és így úszta meg ezt.

Kéri Kálmán honvéd vezérezredes, volt egyetemi tanárom magyarázta el nekem, hogy az ideiglenes debreceni kormánnyal jött haza a galíciai fegyverszüneti tárgyalások után Moszkvából, és az ideiglenes Honvédelmi Minisztériumban dolgozott, tehát a kormányülésekről pontos tájékoztatása volt. Elmondta, hogy tiltakozott a magyarországi németek kitelepítése ellen, és azt javasolta, hogy a háborús jóvátételünket velük kell kifizettetni büntetésül, mert Hitlert támogatták, és nem fognak belerokkanni, mert jómódú és szorgalmas nép, akik néhány év alatt össze tudják hozni ezt az összeget. A kormányban csak a kisgazdapártiak elleneztek a kitelepítést, a Nemzeti Parasztpárt politikusai erőteljesen követelték a végrehajtást, a kommunista és szocdem pártiak csak a német nemzetiségű bányászokat és az ipari munkásokat igyekeztek menteni, mert ezzel a párttagságukat tudták növelni. A földbirtokos parasztokat hagyták kitelepíteni. Akkor a Kommunista Párt nem volt válogató, mert az ún. „kisnyilasokat” is azonnal bevették, kellett a taglétszámot növelni.

Tehát az ideiglenes kormány és az azt követő törvényes kormány tagjai is a németek kitelepítésében megoszlottak, de a Szövetséges Ellenőrző Bizottság rendeletei elől nem bújhattak ki. Maga a kitelepítés végrehajtása valóban embertelen volt, sok visszaélés történt, és elsősorban a jómódú gazdákat jelölték ki.

A teljes kitelepítést végül a Nagy Ferenc vezette kisgazdapárti kormány akkor állította le, amikor a békeszerződés aláírásával és későbbi ratifikálásával Magyarország jogi függetlensége helyreállt. A kitelepítést végül a Kisgazdapárt állította le, ezért a magyarországi németesség fele itthon maradhatott. Amikor a bolsevista diktatúra hatalomra került, és Kelet-Németországgal (DDR) a baráti, elvtársi kapcsolat kialakult, a Magyar Népköztársaság kormánya adta vissza a németeknek nemzetiségi jogaikat.

Kéri Kálmántól tudom, hogy a Német Birodalomnak, pontosabban Hitlernek a győzelem utáni békeidőkre kétféle terve is volt. Az egyik, hogy a Kárpát-medencéből a német lakosságot a meghódított új területekre költözteti át, a másik megoldás, a Délvidéken (Tolna-, Baranya vármegyék, Bácska, Bánát területeit összevonva) megalapítja a Prinz Eugen

(Savoyai Jenő herceg) Gau-t, vagyis a dunai német államot, Magyarországnak pedig a mezőgazdaságát hagyják meg, iparát pedig elsorvasztják.

Tehát se a német, se a szovjet győzelem nem lett volna nekünk jó, csak ha az angolszászok szállják meg, ill. „szabadítják fel” hazánkat. Ehhez Magyarország minden katonai és politikai előkészületet megtett, de Washington és London egyértelműen megmondta küldötteinknek, hogy mink a szovjet érdekszögébe fogunk tartozni. Nyilván azért, mert akkor az USA nem hitt az atombombák sikerében, és szükség volt a szovjet véráldozatra. Sztálinnak ezért sikerült a területi zsarolásokat kierőszakolnia. Nagy politikai melléfogásunk volt, hogy Olaszország átállása után Kállay Miklós miniszterelnök úr 1943-ban kiküldte Isztambulba Dr. Szent-Györgyi Albert professzort, amerikai kapcsolatait remélve az angolszászokkal tárgyalni. Szent-Györgyi szerencsétlenségére az angol tárgyalópartnerek valójában a német titkosszolgálat emberei voltak. Hitler azonnal értesült erről, és másnap hűtlen szövetségését, Horthy Miklós kormányzót alaposan leszidta.

Hitler emiatt rendelte el Magyarország megszállását hangsúlyozva: „Még egy árulást nem tűrök el!!!” (1944. augusztus 23-án a románok, leghűségesebb szövetségük szokás szerint hátra döfte.) Hitler Magyarországot a szomszédokkal, a szlovák, a román és a horvát hadseregekkel akarta megszállni, és erről a kijelölt magyarországi Gauleitere, Edmund Veessenmayer beszélt le. Azt hangsúlyozta, hogy ezekkel a hadseregekkel a magyarok szembe fognak szállni, és a harcok okozta rombolások és a zűrzavar megbénítják a stratégiaiag nagyon fontos magyar vasutakat, el fog veszni a román kőolaj, és el fogják vágni a balkáni német hadsereget. Veessenmayer azt hangsúlyozta, meg kell várni, míg elegendő német hadosztályt lehet összevonni Ausztriában Magyarország megszállásához, Horthyt és a legmagasabb katonai vezetést pedig törbe kell csalni. 1943 helyett ezért került sor csak 1944. március 19-én hazánk megszállására.

Az 1944. évi októberi bukásunk nem Horthy Miklós „tehetetlensége” miatt következett be, hanem az alábbi tényezők közrejátszása miatt:

A magyar hadsereg legfelsőbb vezetése, a Vezérkar attól retteget, hogy a szovjet hadsereg átengedése után a lengyel tisztikar katyáni tragédiájához hasonló áldozatokká válnak. Nem ok nélkül féltek ettől, mert Rákosi diktatúrája idején sok katonatisztünk is áldozattá vált. Tehát nem volt alaptalan a félelmünk.

Churchill elképzelése szerint Berlint, Prágát és Bécsset az angolszász hadseregeknek kell felszabadítani. Ha Magyarország októberben átengedi a szovjet hadsereget, akkor ők érnek először ezekbe a fővárosokba, sőt a Rajnáig is elérhetnek. Ezt azzal lehetett megakadályozni, ha a front Magyarország területén fog vesztegelni. Edvard Benešnek pedig kettős érdeke volt, hogy Magyarország elbukjon, a legfontosabb, hogy a Cseh-Morva-medence ne legyen háborús front áldozata, ne pusztítsák el a harcoló hadseregek. Az is fontos volt számára, hogy a magyarlakta Felvidéket Csehszlovákia visszakapja. Beneš Londonban ugyanis jól ismerte Churchill nyilatkozatát: „Csehszlovákiát ugyan helyreállítjuk, de a magyarok lakta szlovákiai határsáv a magyaroké marad, ha a magyarok be tudnak segíteni a szövetségesek győzelmébe.” Churchill ígéretét kellett Benešnek megakadályoznia, és ez Moszkva felől sikerült is neki. Becsapta a szovjet vezetést is, és amikor Sztálin erre rájött a magyarországi hatalmas vérvesztésük miatt, akkor 1948. február 26-án a prágai puccsal visszafizetett neki. Leváltatta, és a csehek legnagyobb politikai vezetőjét nyugdíjba küldte, és a kommunista hatalmat győzelemre vitte. Mi lettünk a Szövetségesek taktikázásának áldozatai, mi lettünk az „utolsó csatlós”, a fasiszták, az antiszemiták... Ezért igaz ez a híres kuruc nóta: „Egy hazáért két pogány közt omlik ki vére!...” Nagy lett a tragédiánk, de a hat hónapos ellenállásunknak köszönhetően Nyugat-Európa megmenekült a bolsevizálástól, vagyis újból elvéreztünk

Európáért. Ezt a nyugati történészek a mai napig se értették meg, ezért jó lenne felvilágosítani őket, hiszen soha meg se köszönték hatalmas áldozatunkat, hanem alaposan elintézték minket.

A Japánra ledobott két amerikai atombomba sikere csak a véletlennek köszönhető, mert azt a cirkálót, amely Okinava szigetére elhozta, visszaútban egy japán bűvárhajó elsüllyesztette. Akkor már a tragikus esemény után voltunk, odamenet kellett volna az amerikai cirkálót elsüllyeszteni. Ebben az esetben nem lett volna atomtámadás, mert az USA-nak akkor több alkalmas bombája nem volt. Ezt gondolta a japán vezérkar is, és a Nagaszakira is ledobott atombomba után folytatni akarták a védelmi harcot. Az USA-nak az volt az érdeke, hogy engedményeket tegyen a japánoknak, mert nem akarta, hogy a szovjet hadsereg is osztozzon a győzelem dicsőségében, sőt az atomtámadás Moszkvának szóló figyelmeztetés is volt. A japán vezérkar a császárnak szót kellett fogadjon, ezért került sor a fegyverszünet megkötésére. Elég baj a Japán elleni hadműveletek miatt, hogy Európa keleti részét a szovjet bekebelezte, és fél évszázadig uralkodhatott rajtunk. Nicolae Ceaușescu diktatúrája fejpénzért engedte ki az erdélyi szászokat és a bánáti svábokat, és ezzel nemcsak házaikat és földjeiket szerezték meg a románoknak, hanem sok német márkát is zsebre vágtak. Magyarországról csak a németek felét (250 ezer fő) üldöztünk ki.

Mindez nagy területi veszteséget jelentett a Német Birodalomnak, a menekülőknek és a kitelepítetteknek sok szenvedést okozott, de volt egy ellenkezőjelű hatása is. Németország ezeknek a menekülőknek a befogadásával pótolta a háborús hatalmas emberveszteséget, és ezért indulhatott meg amerikai tőkével oly korán a fellendülés. Ma Németország Európa vezető és gazdaságilag legerősebb hatalma. Ebben Konrad Adenauer kancellárnak döntő szerepe volt, mert a szovjetek és az amerikaiak közötti vasfüggöny következményeit jól tudta Nyugat-Németország javára hasznosítani. A német újraegyesítéshez viszont mi nyújtottuk a legnagyobb segítséget (Sopron 1989. augusztus 19. és az 1989. szeptember 11-i magyarosztrák határnyitást). Ennek előnyeit Helmut Kohl kancellár ügyesen hasznosította. Ezt most azért hangsúlyozom, mert se Amerika, se Anglia nem akart német egyesítést. Végül ki kell jelentenem, hogy a német lakosság kiűzése a keleti országokból a Szovjet Blokk legnagyobb öngólja volt.

Németország miatt ment tönkre és csonkult meg másodjára is hazánk, mégis mi segítettük őket az egyesüléshez. A Magyarországon maradt 200 ezer németnek, a „sváboknak” megadtuk a teljes nemzetiségi jogot, és így újra Magyarországot tekinthetik hazájuknak. Mivel a magyar nem gyűlölködő, nem sovíniszta, hanem befogadó nép, ezért a nemzetiségeink, így a németek is valóban hazájuknak tekinthetik Magyarországot. A kitelepített svábok vagyonát beszámítottuk Németország hatalmas háborús adósságába felénk, tehát nem fosztottuk ki a svábokat, és ezek után ők Németországtól kell, hogy kárpótlásukat megkapják.

Intem Kormányunkat, hogy nem kell túlzott bocsánatkéréssel meakulpázni. Ne essünk át az ellenkező végletbe, csak azért, hogy Németország kegyeit elnyerjük. Történelmünk 1000 éve alatt a németek miatt ment tönkre és lett kicsi hazánk 1526 óta. Az utóbbi évszázadban mindkét világháborút miattuk veszítettük el, és még a német megszállás borzalmait is el kellett szenvedjünk. A német sajtó egy része ma is támadja az Orbán-kormányt, és nem a hála hangján emlékeznek meg arról, hogy mekkora kockázatot vállaltunk Németország egyesítése érdekében.

Ha Hitler győz, akkor nem a szovjet félévszázadot kell elszenvedjünk, hanem hazánk német gyarmatosítását. Jól emlékszem, hogy a német megszállás idején a német családnevű magyarok igyekeztek a névmagyarosítás után visszatérni eredeti német családneveikre. Mi lett volna velünk, ha a Német Birodalom győz? Igyekezzünk reálisan nézni történelmi

eseményeinket, és ne essünk hasra a mai politikai érdekek miatt! Maradjunk mindig tárgyilagosak!

Budapest, 2015. január 20.

vitéz Hábel György
ny. főmérnök
Budapest